

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΝΙΚΟΥ

ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ

Γλαρόλυκοι

Δημήτρης Νίκου

"Οδοιπóρος"

Φωτογραφία εξωφύλλου: Skitterphoto

Επιμέλεια: Έλενα Ζελίν

Σελιδοποίηση: Χρήστος Κουλαξίζης

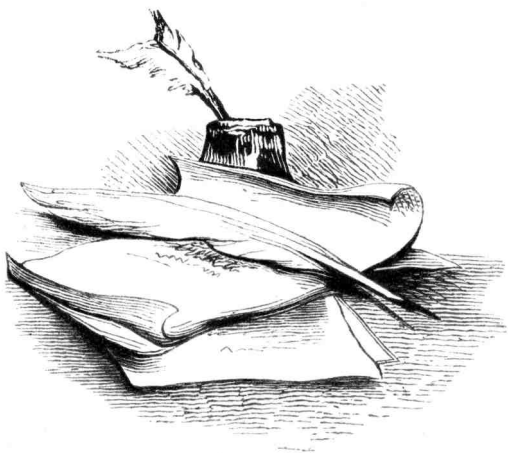
Άδεια χρήσης: Creative Commons BY-NC-SA 4.0

(Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή)

Ανεξάρτητες Εκδόσεις Γλαρόλυκοι

Οκτώβριος 2023, έκδοση 1η

ISBN: 978-618-5775-15-5

Τι πρέπει τώρα εγώ να πω; Μιλάμε συνήθως καλύτερα για κάτι αφότου έχει τελειώσει. Όταν έχει γίνει πια κομμάτι του παρελθόντος μας που βλέπουμε από απόσταση ασφαλείας. Από μακριά, σαν κάτι πια που προτιμάμε να αποφεύγουμε. Τούτο όμως δε φαίνεται πως πρόκειται να τελειώσει. Δεν μπορώ να εξηγήσω γιατί, έχω όμως την επιθυμία σε κάποιον να μιλήσω. Ίσως το βαφτίσω ανάγκη. Σύντομα και βιαστικά είναι τα διαλείμματα που μου επιτρέπονται σ' αυτήν την ανηφόρα. Πρέπει οι ανάσες που παίρνω να είναι βαθιές αν θέλω να αντέξω.

Πώς με λένε; Δεν έχει καμιά σημασία τ' όνομά μου, το έχω απωθήσει μέσα μου. Κοντεύω κι ο ίδιος εγώ να το ξεχάσω.

Ας με λέτε απλά, Οδοιπόρο.

ΒΑΡΟΣ

Περπατάω κάθε μέρα ασταμάτητα. Με τα πόδια, με το νου, ακόμα και τη νύχτα με όλα τα όνειρα, τα δάκρυα και τη φαντασία μου. Ορίζω τον εαυτό μου από την κίνηση. Με ορίζουν από την ακινησία. Ο στόχος μου σε όλα αυτά, μονάχα ένας. Να φεύγω και να προσπερνώ. Μου το απευθύνουν συχνά ως κατηγορία, πως πουθενά δε μένω, ποτέ δε στέκομαι ούτε ανήκω. Δεν καταλαβαίνουν. Δεν μπορούν να αντιληφθούν πως το φευγιό για μένα είναι πια μονόδρομος. Πάντα ήταν. Φεύγω απ' όλα τα αγριεμένα βλέμματα, τις φθονερές διαθέσεις, την ασίγηστη κακία. Προσπερνώ τα κατά συνθήκη ή όχι ψέματα, τη ζήλια, τα μισόλογα.

Την ακόρεστη δίψα των καιρών για αίμα και
σχισμένη σάρκα, τη μισαλλοδοξία που κατακαίει
τις ψυχές. Έμαθα γι' αυτό να αναγνωρίζω
σημάδια, να αποκωδικοποιώ προμηνύματα
έχοντας το ένστικτό μου για πυξίδα, που λίγες
φορές με έχει προδώσει.

Όσο όλα τριγύρω μοιάζουν να κατρακυλούν και
να πέφτουν στο κενό, εγώ τραβώ την ανηφόρα.
Όσο οι άνθρωποι επιμένουν να χτίζουν τείχη, να
σκάβουν χαρακώματα και να περιφράσσονται,
εγώ επιλέγω το άλλο μονοπάτι. Αυτός είναι τώρα
ο δρόμος μου.

Από νωρίς μου φορτώθηκε στην πλάτη ένας
μεγάλος σάκος, μονοκόμματος και βαρύς. Δεν
είμαι σίγουρος από πότε τον κουβαλάω,
ξεχωρίζω με δυσκολία τους χρόνους, τις μέρες
και τις στιγμές. Ελάχιστη σημασία έχει άλλωστε.
Δεν τον επέλεξα, μα τον αισθάνομαι μαζί μου
από πάντα. Κάποιος μου φόρτωσε από παιδί το
σάκο αυτό στην πλάτη με ένα “πρέπει”.

Τι πρέπει;

Πρέπει! Μονότονα και επιτακτικά.

Δεν τον είχα αντιληφθεί από την αρχή. Τον ένιωσα σιγά σιγά να σχηματίζεται στην πλάτη μου, σαν μελάνωμα που αθόρυβα εξαπλώνεται και κατατρώνει. Άρχισε να με πονά, να με κουράζει, να με κρατάει πίσω, όλο να γεμίζει και να γεμίζει. Δεν καταλάβαινα γιατί, μα έπρεπε να τον κουβαλάω μην ξέροντας τι έχει μέσα. Ναι, δεν ξέρω, ή μάλλον, δεν είμαι σίγουρος με τι είναι γεμάτος. Το βάρος του άλλοτε γίνεται περισσότερο, κάποιες φορές πάλι το νοιώθω να λιγοστεύει. Δεν έχω εγώ τη δύναμη να το ελέγξω. Σάκος φτιαγμένος από έγνοιες και κακοτοπιές, από θλίψη και οργή. Υλικά σκληρά που αντέχουν τους χρόνους και τις φθορές του. Ιδανικός για τη δουλειά που τον προόρισαν, θαρρώ πως μεγαλώνει κι ο σάκος παράλληλα με μένα. Σαπίζει σίγουρα μαζί μου. Το βάρος του ποτέ δε φθίρεται, μόνο μεγεθύνεται με τη φθορά. Μου βαραίνει την πλάτη, μου δυσκολεύει τα βήματα, μου σημαδεύει το δέρμα, μου διαλύει τα κόκκαλα. Όσο περπατάω είμαι υποχρεωμένος να τον κουβαλάω, να τον υπομένω, μα κυρίως να τον αγνοώ. Για να μην του επιτρέψω να μου

διαλύσει τελικά και το όνειρο.

Καμιά φορά σκέφτομαι αν τον βγάζω από πάνω μου τουλάχιστον όταν κοιμάμαι ή αν αντιλαμβάνομαι το κορμί μου σαν αίσθηση μονάχα έχοντας το βάρος του στην πλάτη μου, λες και με κάποιον τρόπο έχει ενσωματωθεί σε μένα και δε διαχωρίζεται πια. Το πιο παράξενο πράγμα, όμως, είναι πως όσες φορές τον άνοιξα για να κοιτάξω μέσα, δεν είδα τίποτα. Κενό. Είναι πάντα άδειος, σαν το μαγικό κουτί ενός ταχυδακτυλουργού, που ό,τι ρίξει μέσα του αμέσως εξαφανίζεται. Κι όμως, όταν τον παίρνω στην πλάτη στην αρχή της ημέρας για να ξεκινήσω τη διαδρομή μου, είναι τόσο βαρύς όσο πάντα. Ένα βαρύ κενό, μια μαύρη τρύπα που με απορροφά, γίνεται κομμάτι μου - ή πιο σωστά, γίνομαι εγώ κομμάτι της και χάνομαι.

Πολλοί είναι αυτοί που με ρωτούν τι ψάχνω περπατώντας τόσες ώρες στην πόλη. Δεν είναι εύκολο να τους απαντήσω, δε θα με καταλάβουν. Πώς να εξηγήσω ότι βαθιά μέσα μου είμαι σίγουρος πως κοντά ή μακριά -δε μπορεί- θα υπάρχει ένας τόπος καλύτερος. Πιο ειρηνικός,

πιο δίκαιος, πιο φωτεινός. Αυτός είναι που αναζητώ. Ένας τόπος μ' έναν άλλον ήλιο.

Ίσως.

Τέτοιες στιγμές προσπαθώ να φανταστώ πώς θα ήταν να μπορούσα να δω τον εαυτό μου με τα δικά μου μάτια; Πώς θα μου φαινόμουν, τι εικόνα θα σχημάτιζα για μένα αν ήμουν ένας άλλος που από κάποια απόσταση με παρατηρούσε. Ποιος πραγματικά είμαι; Αντιλαμβάνομαι την παρουσία μου μέσα από βλέμματα ξένα και αντιδράσεις άλλων και ο καθρέπτης μου γυρίζει μια εικόνα φτιαχτή. Μπορώ να δω καθαρά τα χέρια μου και τις κινήσεις τους, τα πόδια μου και τα βήματα που κάνουν, αλλά δε γίνεται να δω εμένα ολόκληρο, παρό μονάχα μέσα από τους άλλους. Νοιώθω σαν να μην υπάρχω όταν είμαι έξω από το οπτικό πεδίο των ανθρώπων. Όταν δεν ξέρουν που είμαι, τι κάνω, όταν δε μιλάω, όταν δε λέω τι σκέφτομαι, τι ονειρεύομαι. Μένω απαρατήρητος, στην ουσία εξαφανισμένος, αφού εγώ δεν μπορώ να με δω. Δεν είναι πάντα κακό αυτό. Όλα στον ορατό κόσμο λειτουργούν σαν ένας καθρέπτης και πλέον ενδιαφέρομαι

ελάχιστα να τα έχω καλά με κάθε λογής καθρέπτη. Οι περισσότεροι έχουν φτιαχτεί ως παραμορφωτικοί. Αυτός είναι ο ρόλος τους. Δε μ' ενδιαφέρει τι μου δείχνουν, προτιμώ να τους σπάω.

Αόρατος. Ξέρω πως είναι πολλοί οι άνθρωποι που θα αισθάνονταν καλύτερα αν έμεναν αόρατοι. Να μην τους αγγίζουν ούτε μάτια, ούτε χέρια. Να διαπερνούν κάθε άσχημο του ορατού κόσμου. Ναι, θα προτιμούσα να μην μπορεί να με δει κανείς. Αφού όμως δεν μπορώ να με δω με τα δικά μου μάτια, τι απ' όσα ζω είναι αλήθεια και τι φαντασία; Μοιάζει όλο σαν κάποιου είδους τιμωρία αλλά με τον καιρό έχω καταλάβει ότι είναι μέρος μιας σπάνιας ελευθερίας που μαθαίνω όλο και περισσότερο να εκτιμώ.

“Μακρύ, κουραστικό ταξίδι
το πεπρωμένο
μα το χειρότερο
πας ή έρχεσαι δεν ξέρεις”.
Κική Δημουλά

ΒΗΜΑΤΑ

Απ’ την ανατολή ως τη δύση, απ’ το
ξημέρωμα ως το βράδυ και ξανά ως το
επόμενο χάραμα, μοιάζουν όλα αέναος κύκλος κι
αδιέξοδο, τα βήματά μου όσα κι οι ανάσες μου.
Μια σκιά που εμφανίζεται και χάνεται γύρω μου
χωρίς να μπορώ να την προσπεράσω.
Αλυσοδεμένη επάνω μου σαν κληρονομημένη
κατάρρα, άδικο προπατορικό αμάρτημα
επινοημένο να δικαιολογεί την κάθε πτώση και
να αποδίδει ευθύνη. Σε μένα, που χωρίς να
ερωτηθώ αποδέχθηκα να τη διαχειριστώ. Μου
τάζουν μιαν άγνωστη απέραντη χώρα, ιδανική
και άπιαστη στην πίσω άκρη αυτής της

διαδρομής. Σε μια κρυμμένη όχθη ενός αχαρτογράφου ωκεανού που δεν έχω τα μέσα να διασχίσω. Μου ζητάνε να πνιγώ.

Προσπαθούν να με δελεάσουν για να με κάνουν να σταματήσω. Με απειλούν και με φοβίζουν με όποιον τρόπο μπορούν. Απειλούν, μου χαμογελούν και με χτυπούν. Με τα πόδια μου χτυπημένα, παράλυτα, πόσο μακριά θα καταφέρω να πάω; Το ξέρω, θέλουν να με κάνουν να αμφιβάλλω αν περπατάω στ' αλήθεια, να με πείσουν ότι το σώμα μου αυθυποβάλλει στο νου την όποια κίνηση. Ότι δεν είμαι σε θέση να καταφέρω το επόμενο βήμα. Να με μετατρέψουν σε ένα πλάσμα νωχελικό που μονάχα επιβιώνει. Είναι μάταιο. Τώρα ο δικός μου παράδεισος είναι η λιγότερη κόλαση. Γκρίζες αποχρώσεις, περιορισμένη ορατότητα, σκοτεινά πρόσωπα, δαίμονες με αγγελική όψη και ενδυμασία. Η δική μου κόλαση είναι ο δικός τους παράδεισος.

Δεν επιζητώ κανενός την επιβεβαίωση, ούτε το ναι, ούτε το μπράβο, ούτε καν το μήπως. Οι γνώμες τους είναι σαν φέιγ βολάν, τότε εδώ,

πότε εκεί, σκορπάνε με τον πρώτο αέρα για να καταλήξουν βρώμικες στα σκουπίδια. Τις πατάνε και τις ξεσκίζουν, φευγαλέα μόνο τις διαβάζουν και γρήγορα τις ξεχνούν. Με νοιάζει να υπάρχω ακέραιος στα δικά μου θέλω, να βαδίζω προς αυτά που ποθώ δίχως κανενός τα δεκανίκια. Μόνος μου, ακούσιος αποστάτης, εκουσίως φυγός και καταζητούμενος. Όπως πάντα ήμουν, αφού με τον τρόπο τους όλοι έτσι με προτιμούσαν. Ολομόναχος σ' αυτόν τον δύσκολο δρόμο, στην δική μου ανηφόρα κι όσο αντέξω.

Αν επιβιώσω θα έχω νικήσει. Αν όχι, τουλάχιστον δε θα έχω παραδοθεί αμαχητί.

Λέω πως αναζητώ έναν καινούριο ήλιο. Σε μεγάλες πλατείες και πολυσύχναστες λεωφόρους ανάμεσα σε εντυπωσιακές στολισμένες βιτρίνες, σε μονοπάτια σκοτεινά και λασπωμένα, σε αλάνες γεμάτες σκουπίδια, στενά δρομάκια κι αδιέξοδα που αναδίδουν πάθη, παραίτηση και θάνατο, αυτή η ελπίδα για ένα νέο φως είναι που πάντα με οδηγεί. Η υποψία του. Η απουσία του. Κάποτε φτάνω κοντά, σχεδόν το βρίσκω, έπειτα το ξαναχάνω. Ξέρει καλά να κρύβεται σαν την

πρόσκαιρη ικανοποίηση μέσα στην κάθε λογής ταπεινή επιθυμία. Ξεγλιστρά για να σε αφήνει ακόμα πιο εθισμένο. Ένα σαδιστικό παιχνίδι με τον διάβολο, κρυφτό μαζί και κυνηγητό. Φωτιά που όλο και πιο πολύ μου κατακαίει τα σωθικά. Με σκοτώνει ενώ την ίδια στιγμή με αναζωογονεί.

Μέσα στις φλόγες τα βήματα φαίνονται αλλιώτικα. Η αίσθηση της δυσκολίας και της απόστασης αλλάζουν, το μακριά και το κοντά δεν είναι ίδια. Κάθε δρόμος που περπατώ κάνει τα βήματα να διαφέρουν. Μυρίζω το δέρμα μου που καίγεται. Η οσμή του θανάτου είναι πάντα ερεθιστική, σαν πεινασμένος θηρευτής που αντιλαμβάνεται το θήραμα από μακριά και στήνει φονικό καρτέρι. Εγώ και ο θηρευτής και το θήραμα.

Καίγομαι και λιώνω.

“Μην πετάς τόσο κοντά στον ήλιο”, προειδοποιούσε ανήσυχος τον μοναχογιό του ο μυθικός Δαίδαλος και τα κολλημένα με κερί

φτερά του Ίκαρου διαλύθηκαν. Εκείνος όμως, ενθουσιασμένος από το ανεμπόδιστο πέταγμα μακριά απ' τον λαβύρινθο, μαγεμένος από την ελευθερία, έγινε θυσία. Επιθυμώ έναν άλλο ήλιο που να σου επιτρέπει να τον πλησιάζεις περισσότερο χωρίς να σου λιώνει τόσο εύκολα τα φτερά.

“Σύνελθε”, φωνάζω στον εαυτό μου. Σύνελθε και ο χορός των παραισθήσεων δίνει τη θέση του σε μια όμοια τρομακτική σιωπή. Και η κόλαση μπορεί να έχει ησυχία. Από απουσία ανάσας και φωνής. Ανυπαρξία παλμού της αληθινής ζωής. Όταν δεν μπορώ να φωνάξω, μετράω μέσα μου βήματα. Όσο ο αριθμός μεγαλώνει τόσο δυναμώνουν κι οι κραυγές στο μυαλό μου, σαν όλμοι που σπέρνουν όλεθρο.

Περπατάω και ουρλιάζω, όμως δεν μπορεί να μ' ακούσει κανείς.

Βλέπω πολλές φορές γύρω μου τα πάντα πότε να μεγαλώνουν και πότε να συρρικνώνονται. Νοιώθω παγιδευμένος στο στόμα ενός τεράστιου δράκου που σιγά σιγά με συνθλίβει. Ετοιμάζεται

να με καταπιεί. Άλλη μια παράκρουση. Προσπαθώ να τρέξω, το σώμα μου αρνείται να υπακούσει. Η παραμικρή κίνηση καταντά μαρτύριο. Βγαίνω από το σώμα μου. Η πόλη με υποδέχεται ξανά εχθρικά. Οι δρόμοι στενεύουν, τα κτήρια πυκνώνουν κι εγώ ασθμαίνοντας αναζητώ μια χαράμαδα για διέξοδο. Κουράστηκαν όλα να με βλέπουν να περιφέρομαι χαμένος σε δαιδαλώδεις σκέψεις που δεν καταλήγουν πουθενά. Μου ξεχειλώνει τις αντοχές αυτή η πόλη. Κι ας την αγαπάω. Βαρέθηκε, θαρρείς, να δέχεται συνέχεια τη χλεύη και το σάλιο μου. Σιχάθηκε την αδιαφορία μου. Σιχάθηκε εμένα. Λυπάται ίσως κι αυτή για το βάρος που της φόρτωσαν δίχως να το έχει διαλέξει. Την καταλαβαίνω. Δε μ' αντέχει που δεν την αντέχω κι ας με μεγάλωσε. Μπορεί κι έτσι να μ' αγαπάει. Θεέ μου, πώς γίνεται να μου προσφέρεται όλο αυτό ως ελευθερία;

Πώς να 'ναι άραγε ο κόσμος έξω;

Νοιώθω συντριπτικά μόνος με μια μοναξιά που δύσκολα ορίζεται ή μετριέται. Το κορμί μου πέφτει στο πεζοδρόμιο σαν τσίχλα μασημένη. Το

πατάνε και το ξαναπατάνε, χιλιάδες πόδια αδιάφορων βιαστικών περαστικών, δεν ξεχωρίζει πια απ' το υλικό του πεζοδρομίου. Άκαμπτο, στεγνό υλικό και το ίδιο, που ως σκούρα κηλίδα βρωμιάς είναι πλέον δυσδιάκριτη. Μέρους του μεγάλου, αόριστου κάτω.

Άλλοτε πάλι αισθάνομαι τον εαυτό μου περισσότερο σαν αερικό ή φάντασμα. Καθώς περπατώ, τα αυτοκίνητα έρχονται προς το μέρος μου κι εγώ δε χρειάζεται να τραβηχτώ στην άκρη για να προστατευτώ. Δε με χτυπούν, περνούν από μέσα μου. Δεν υπάρχω, δε φαίνομαι και με διαπερνούν. Δε νοιώθω τίποτα, ούτε με νοιώθει κανείς. Αλλόκοτο συναίσθημα, όπως αλλόκοτα έχουν γίνει άλλωστε όλα. Μια άλλη ελευθερία, παράξενα πιο φιλική. Αυτή η σκέψη στιγμιαία με ανακουφίζει, μέχρι το επόμενο κύμα κρύου αέρα να φτάσει στο πρόσωπό μου για να μου θυμίσει τη σάρκα που κουβαλώ.

Πως είμαι εδώ.

Σε αυτό το σώμα, που φέρω άλλοτε σαν κουφάρι κι άλλοτε σαν ναό.

“Μην ξεχνάς πως
δεν μπορώ να δω τον εαυτό μου.
Ο ρόλος μου περιορίζεται στο να είμαι
αυτός που κοιτάζει στον καθρέφτη”.
Ζακ Ριγκώ

ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

- Μίλησέ μου, σε παρακαλώ.
- Πονάω.
- Πες μου, τι έχεις;
- Το κορμί μου, κοίτα, είναι γεμάτο πληγές.
- Όταν σ' αγγίζω εγώ πονάς;
- Εσύ δε θέλω να πονέσεις.
- Έχω κι εγώ τις πληγές μου.

- Όταν σ' αγγίζω πονάς;
- Δε νοιώθω πως μπορώ να ξεχωρίσω.
- Και τι στ' αλήθεια είναι ο πόνος;
- Αν δεν πονούσαμε, δε θα ζούσαμε.
- Πρέπει μόνο μέσα από τον πόνο να ζεις; Γιατί;
- Δεν είναι άδικο;
- Έτσι λένε όλοι.
- Ποιοι το λένε;
- Αυτοί που θέλουν να σε κάνουν να πονάς.
- Δηλαδή αυτοί μπορούν να μην πονάνε;
- Κι αυτοί πονάνε. Όλοι πονάμε.
- Και τότε γιατί θέλουν να κάνουν τους άλλους να πονάνε;
- Γιατί αυτό ξέρουν.
- Αυτό ξέρουν;
- Ναι. Όταν μάθεις να ζεις με το τέρας, αρχίζεις

σιγά σιγά να του μοιάζεις.

- Όταν δέχεσαι να ζεις με το τέρας.

- Γίνεσαι εσύ το τέρας.

- Εσύ πώς νοιώθεις;

- Ούτε εγώ μπορώ να καταλάβω. Δεν ξέρω τι να σου πω.

- Τι νοιώθεις;

- Ξέρω πως πάντα ήθελα να νοιώθω ελεύθερος.

- Μεγάλη κουβέντα. Υπάρχει αληθινή ελευθερία;

- Και πάλι δεν μπορώ να είμαι σίγουρος.

- Επιλογή υπάρχει;

- Τι πάει να πει επιλογή; Ποια είναι η διαφορά;

- Μήπως τελικά παίζουμε στο παιχνίδι κάποιου άλλου;

- Βρώμικο παιχνίδι. Σάπιο.

- Το πιο σάπιο.

- Κι αν είναι έτσι, ποιος μας επιλέγει και ποιος επιλέγει για μας; Ποιος είναι αυτός που παίρνει τις αποφάσεις;

- Εντολές και παραλλαγές, να ξέρεις, όλα είναι ήδη ειπωμένα. Σαν αλγόριθμος.

- Αλγόριθμος; Είμαστε τόσο αμέτοχοι, λοιπόν;

- Όχι. Πρέπει όμως να καταλάβουμε. Για να σώσουμε το όνειρο.

- Μη μου πεις ότι πιστεύεις ακόμα στα όνειρα.

- Σε κάθε αλγόριθμο υπάρχει πιθανότητα λάθους ή κάποιας δυσλειτουργίας.

- Λάθος...;

- Λάθος, έτσι είναι. Η ελευθερία και το όνειρο, για τον αλγόριθμο που μας ορίζει, είναι λάθη. Το τραίνο κυλά σωστά πάντα πάνω σε ράγες.

- Και τι είναι για σένα ελευθερία;

- Να μπορώ να σκοτώνω τον εαυτό μου, χωρίς να φοβάμαι τη ζωή.

- Δηλαδή δε φοβάσαι το θάνατο;

- Από θάνατο είμαστε φτιαγμένοι όλοι.

- Κι από αναμονή ζωής.

- Πεθαίνουμε περιμένοντας να ζήσουμε.

Το καταλαβαίνεις τώρα;

- Ναι, το καταλαβαίνω.

- ...

- Σώσε με!

- Πώς;

- Πήγαινε με στη θάλασσα!

- Στη θάλασσα;

- Ναι, στη θάλασσα. Χρειάζομαι νερό.

- Έχουμε όλοι ανάγκη από νερό και ουρανό.

- Σε παρακαλώ, πήγαινε με στο νερό!

“Ο χρόνος έσπρωχνε
το πλάσμα που ήμουνα, θνητός
κατά τη θάλασσα,
χαμένο ή πνιγμένο, μουσκεμένο
σ’ ένα αλμυρό εγχείρημα παλιρροιών
που δεν αγγίζουνε ποτέ στεριά”.
Ντίλαν Τόμας

ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ατελείωτη ανηφόρα βλέπω απ’ την αρχή το δρόμο που μου κληρώθηκε, ίδιος ο μόχθος ακόμα κι αν τύχει να κατηφορίζω. Καθήκον σκληρό μα δίκαιο. Κάτω από κάθε καιρό, καυτό ήλιο, καταιγίδες κι από χαλάζι, ένα μονοπάτι στρωμένο με σπασμένα γυαλιά που είμαι καταδικασμένος ξυπόλητος να περπατώ. Δεν κοιτώ σημάδια ούτε πληγές, μονάχα κουβαλώ τον σάκο μου κοιτάζοντας ψηλά.

Πολλά του δρόμου τα περάσματα, υπόγειες διαβάσεις βρώμικες, ξεχασμένα σκοτεινά τούνελ, κάθε είδους γέφυρες που οδηγούν σε κάτι

άγνωστο. Ο λαιμός μου πολλές φορές σφίγγεται, δυσκολεύει η αναπνοή. Πού να με βγάζει άραγε πάλι τούτη η νέα διάβαση που βρήκα; Σπάνια καταφέρνω να ολοκληρώνω τις σκέψεις μου. Δεν έχω τις δυνάμεις και το μόνο που πρέπει να σκέφτομαι είναι να συνεχίσω. Να μη σταματήσω. Τα πόδια μου μουδιάζουν από την κούραση, μαραίνονται όπως το ασθενικό αγριολούλουδο που από κακή τύχη φύτρωσε σε ξερότοπο. Τίποτα δεν είναι εύκολο. Διψάω. Η βοή του δρόμου λιώνει στ' αυτιά μου καθώς αρχίζει η πόλη γύρω μου να περιστρέφεται σαν δίνη.

Ενώ περπατώ αισθάνομαι ένα κάλεσμα παράξενο και γοητευτικό, απαλή ηχώ ενός γλυκού ανέμου που με καλεί να στρέψω το βλέμμα αλλού. Από κάπου κοντά ακούω ήχο νερού τρεχούμενου, ίσως κάποια πηγή, σκέφτομαι, ένα μικρό ποτάμι μες στην άνυδρη πόλη. Ένα μικρό θαύμα από το πουθενά, τολμώ να πιστέψω. Αρχίζω να ψάχνω τριγύρω νοιώθοντας ανέλπιστα χαρά που ελαφραίνει μεμιάς το βάρος στην πλάτη μου. Ακολουθώ σαν μαγεμένος τον ήχο του νερού. Σ' έναν κοντινό λόφο ανακαλύπτω μια μικρή βαθιά σπηλιά που

δε θυμάμαι να έχω ξαναδεί. Νερό δεν υπάρχει πουθενά, όμως εξακολουθώ να το ακούω από εκεί μέσα, τώρα πιο δυνατά, πιο καθαρά. Διψάω. Πρέπει να βρω το νερό.

Μπαίνω στην άγνωστη σπηλιά, τίποτα δεν έχω άλλωστε να φοβηθώ αν και δεν ξέρω τι να περιμένω. Μικρά βήματα, αναγνωριστικά, στο ημίφως που με τα δευτερόλεπτα μετατρέπεται σε πυκνό σκοτάδι. Περισσότερο σκοτάδι. Αισθάνομαι την υγρασία δεξιά κι αριστερά σε ό,τι αγγίζω για να ασφαλίσω τα βήματά μου και να κρατηθώ. Δεν πρέπει να σταματήσω. Πλησιάζω, το νοιώθω. Όχι σε λίγες ακόμα στάλες προδομένης ζωής, όχι σε άλλη μια παράταση θανάτου. Το νερό λένε δίνει ζωή, μπορώ σ' αυτό ακριβώς τώρα να ελπίζω. Ακολουθώ την ηχώ. Τίποτα δεν έχω να φοβάμαι.

Λίγη ώρα μετά, από κάπου βαθιά και μακριά αρχίζει να αχνοφαίνεται ένα δυνατό φως. Ανοίγω τα βήματά μου γεμάτος παιδική προσμονή που ενδύθηκε την ανδρική ορμή.

Η έξοδος της σπηλιάς.

Το ήξερα! Νερό! Μια ολόκληρη θάλασσα που η θέα της και μόνο στάθηκε αρκετή για να εξαφανίσει τη δίψα μου. Μια μεγάλη ακτή με λιγοστά δέντρα, θάμνους πολλούς και μπροστά βράχια απόκρημνα. Και μετά η θάλασσα... Ω, η θάλασσα, επιτέλους, νερό ατελείωτο ως πέρα στου ορίζοντα τη γραμμή, μια θάλασσα ήρεμη, γαλήνια που υπόσχεται ζωή και ελευθερία. Απ' όλα!

Δε με νοιάζει πια το βάρος μου ούτε το νοιώθω, δεν το θέλω. Αφήνω τον σάκο μου να πέσει κάπου παραδίπλα και αργά πλησιάζω την ακτή. Στη θωριά μιας τέτοιας θάλασσας που στο βάθος της ενώνεται με τον ουρανό, όλα γίνονται ασήμαντα και περιττά. Ακόμα και η δίψα μου που δε θα ικανοποιηθεί. Ο σάκος, το βάρος του, όλες οι έγνοιες που ως εκεί με πήγαν, οι τόσες πνιγμένες υποσχέσεις, τα ρούχα μου κι ο ίδιος εγώ. Απ' όλα πλέον μπορώ να απαλλαγώ.

Φαντάζομαι αμέσως το σώμα μου στο νερό σαν

νεογνό που επιστρέφει σε μήτρα για να γεννηθεί απ' την αρχή και να βαπτιστεί έπειτα σε άλλη κολυμπήθρα. Με γρήγορες κινήσεις βγάζω όλα μου τα ρούχα. Μια δροσερή αύρα μου χαϊδεύει το δέρμα. Απομένω εγώ και η θάλασσα. Το μόνο ταξίδι που τώρα επιθυμώ. Γυμνό σώμα, να γίνω ένα από τα κύματά της. Η απέραντη ανοιχτή έξοδος. Κοιτάζω πάλι ψηλά, αυτή τη φορά με ιερή αδημονία. Με ευγνωμοσύνη.

Νερό.

Νοιώθω ένα χέρι να μου βρέχει νευρικά το πρόσωπο. Ανοίγω με δυσκολία τα μάτια και βλέπω σκυμμένο πάνω μου έναν άγνωστο νεαρό άνδρα να με κοιτάζει με αγωνία. Χρειάστηκα λίγες στιγμές για να καταλάβω τι είχε συμβεί, δίχως όμως να είμαι σίγουρος αν μπορούσα να συμμεριστώ την ανακούφιση του ευγενικού περαστικού που είχα μόλις συνέλθει. Ήμουν πάνω σε μια πεζογέφυρα, πεσμένος. Έκανε πολλή ζέστη και η εξάντληση με είχε νικήσει προσωρινά. Με βοήθησε να σηκωθώ τείνοντάς μου το χέρι μ' ένα ελκρινές χαμόγελο. Ανταπέδωσα ευχαριστώντας τον. Μόλις ο

άγνωστος άνδρας έφυγε, τα υγρά σημάδια από το νερό που μου είχε ρίξει έφεραν στο νου μου την απέραντη θάλασσα. Μια χαμένη υπόσχεση. Η σπηλιά, η ηχώ του νερού, η θάλασσα, όλα μια παραίσθηση από τη ζάλη. Και η πραγματικότητα, μπροστά μου. Τα αυτοκίνητα κάτω απ' τη γέφυρα που πάντα τρέχουν, η ασπρόμαυρη πόλη που περιμένει ξανά να με ρουφήξει σαν Χάρυβδη, ο σάκος αφημένος στο σημείο όπου είχα λιποθυμήσει.

Είμαι καλά. Πρέπει να βρω τη δύναμη να είμαι καλά. Να προχωρήσω.

Θα προχωρήσω!

Σήκωσα τα μάτια ψηλά, δίχως να με νοιάζει αν κάποιος από τον ουρανό θα μου επιστρέψει κάπως ένα βλέμμα ή μια κουβέντα κατανόησης. Έπειτα μπροστά, καθαρά. Ένοιωσα τα πόδια μου να δυναμώνουν πάλι, είναι φτιαγμένα να αντέχουν. Φορτώθηκα το σάκο μου στην πλάτη όπως πριν και συνέχισα το δρόμο μου.

“Κάποιες μέρες ο Θεός
μοιάζει τόσο μακρινός,
που φαίνεται σαν να μην υπάρχει”.
Σιμόν Ντε Μποβουάρ

ΘΕΟΣ

Στους φλογισμένους και μοναχικούς δρόμους που ακολουθώ, πατώ συνέχεια πάνω σε παλιά χνάρια. Όσων ανθρώπων ήταν εδώ πριν από μένα, στην ίδια θέση, στις ίδιες σκέψεις φορτωμένες σ' έναν άλλον ολόιδιο σάκο. Τόσες ψυχές που πόνεσαν προτού τις κάνει μέρος του ο χρόνος. Οι ανάσες και οι στεναγμοί τους θαρρείς αντηχούν ακόμα στα κτήρια και τα μικρά στενά της στοιχειωμένης πόλης. Είναι παντού χωρίς κανείς να μπορεί να τους αντιληφθεί. Μας βλέπουν όλοι τους και μας ακούν, ίσως κιόλας να προσπαθούν να μας προειδοποιήσουν. Θα ορκιζόμουν πως κάποτε τους νοιώθω. Αμέτρητοι

πρόδρομοι προφήτες, μυριάδες άσωτοι, ζηλωτές, αμαρτωλοί, λεπροί και πόρνες, άνθρωποι απλοί όλοι που αναζητούσαν ο καθένας το δικό του ασήμαντο θαύμα που δε θα καταγράψει καμία Γραφή. Τη δική τους αληθινή ζωή. Έψαχναν Εσένα. Εγώ, ο επόμενος αμαρτωλός και λεπρός που σύντομα θα σβηστεί στη λήθη, κοιτώ συχνά ψηλά και Σου απευθύνομαι. Κάπου Σε βρίσκω σαν σκοτεινιάζει ο νους μου. Φέρνω τα χέρια μου στο στήθος, κλείνω τα μάτια και Σε πλάθω στο μυαλό δίχως να μπορώ να ξέρω πως μοιάζεις. Με πατέρα, με φίλο, με σύντροφο, με κάποιον γιατρό, ίσως με έναν δικαστή ή με τιμωρό; Πλάθω αυθαίρετα μιαν εικόνα, όπως κάποτε ερήμην μου έπλασες κι Εσύ μια πραγματικότητα.

Με πας σε τόπο που κάθε δική μας φωνή σωπαίνει, άγνωστο, κενό και έρημο. Κρανίου τόπο. Βλέπω εκεί κάποιον άνθρωπο με χαρακτηριστικά που δεν μπορώ να διακρίνω να έχει τα χέρια του ανοιχτά και το πρόσωπό του να είναι στραμμένο προς τα σύννεφα, που αργά μοιάζουν να κατεβαίνουν και όλο να τον πλησιάζουν. Είναι ολόκληρο το κορμί του δέηση και προσευχή. Αίμα ρέει στο γυμνό στέρνο του που συγκλονίζεται από σπασμούς για να

καταλήξει στάλα στάλα χυμένο στη γη. Από το αίμα του φυτρώνουν αμέσως μεγάλα τρομακτικά φυτά με λίγα ασθενικά φύλλα που τα άνθη τους έχουν ανθρώπινη μορφή. Βγάζουν τα άνθη αυτά τότε μια δυνατή κραυγή και αμέσως μαραίνονται και πέφτουν στη γη για να βγουν έπειτα άλλα από το νέο αίμα. Είναι τόσο ζωντανή αυτή η εικόνα μέσα μου που πολλές φορές αυτός ο ματωμένος άνθρωπος νομίζω πως έχει τη μορφή μου. Αλίμονο, σαν χιλιάδες μορφές, από χιλιάδες χιλιάδων άλλους σαν εμένα.

Εσύ η δέηση, Εσύ και η κραυγή. Η ανάγκη και η επιθυμία Σου, η απουσία Σου, η απώλειά Σου.

Που είσαι;

Δε μένει όμως πάντα η επίκληση αναπάντητη, ούτε πέφτουν όλες οι προσευχές μου στο κενό. Κάποιες φορές Σε νοιώθω πραγματικά κοντά μου, Σε συναντώ στα μέρη τα πιο απίθανα και σε στιγμές απρόσμενες, τότε είναι που του κοινού πόνου το άρμα μάς φέρνει πιο κοντά. Αφού σε κάθε ανθρώπου τη ματωμένη ψυχή ανεμίζει σαν

λάβαρο η δική Σου έγνοια και μαρτυρία.

Ξέρω πως για πολλούς ανθρώπους παίρνεις διαφορετικές μορφές, σ' εκείνους αγαπημένες και πιο οικείες για να βρίσκεσαι κοντά τους. Έτσι μου έχουν εξομολογηθεί. Γίνεσαι ό,τι αγαπούν και ό,τι τους αγαπά, πρόσωπο σημαντικό, ένας καλός συγγενής ή πολύτιμος φίλος, ο ίδιος ο γονιός τους. Παντού μπορείς να είσαι για να σιγουρευτείς ότι δε θα Σε βλέπουν. Γιατί δε θες να Σε βλέπουν; Οι περισσότεροι Σε αναγνωρίζουν στο πρόσωπο της μητέρας τους. Φροντίζει, συμβουλεύει, αγωνιά, μαλώνει και προσπαθεί να συνετίζει ακόμα κι όταν δε βρίσκεται πια στη ζωή. Πρόσωπο πανταχού παρών, μπορεί για το παιδί της να αναλάβει χίλιους ρόλους, να γίνει άλλα τόσα κομμάτια, πάντοτε με την έγνοια και τον πόνο μιας Μαρίας που αντικρίζει το παιδί της σε σταυρό και θυσιαστήριο. Πόσο αληθινά μπορούν να είναι όλα αυτά; Ούτε γι' αυτό μπορώ να είμαι σίγουρος, δεν κατάφερα ποτέ να βιώσω κάτι παρόμοιο. Η μνήμη μου αδυνατεί έστω και τυπικά να ανασυνθέσει αγαπημένα πρόσωπα. Όλα είναι τόσο θολά μέσα μου.

Όταν ήμουν μικρός πίστευα πως το πρόσωπο του Θεού είναι το γεμάτο φεγγάρι. Είχα δει στην τηλεόραση τη μαγική εκείνη βωβή ταινία του Μελιές και για πολλά χρόνια, Θεός για μένα ήταν εκείνο το σκαμμένο, έντονα βαμμένο πρόσωπο στη φωτεινή όψη της σελήνης. Το κοιτούσα, πολλά βράδια αγωνίας, αϋπνίας και διαφορετικών ονείρων, του απευθυνόμουν σαν μόνη συντροφιά και ορκιζόμουν ότι το έβλεπα συχνά να μου χαμογελά ακριβώς όπως στα λίγα δευτερόλεπτα του ασπρόμαυρου φιλμ. Σκηνή φευγαλέα. Θα έλεγε κανείς ότι προσπαθούσε κάτι να μου πει. Ίσως και εκείνο από τότε επιχειρούσε να με προειδοποιήσει για όσα έρχονται, δε θα το μάθω ποτέ.

Από τη μέρα που φορτώθηκα στην πλάτη μου το σάκο και ξεκίνησα να περπατάω, η εικόνα εκείνη του Θεού άρχισε να φθίνει μέσα μου ώσπου έσβησε εντελώς. Το φεγγάρι μετατράπηκε για μένα σε έναν άσχημο και άγονο βράχο που γυρίζει εδώ κι εκεί αλλάζοντας απλώς την εικόνα και το ασθενικό φως που μας επιστρέφει. Το λαμπερό και καλοσυνάτο πρόσωπο που με αγάπη θυμόμουν από παιδί είχε γίνει πια ένα

κακοφτιαγμένο σχέδιο από μολύβι ήταν σαν να μην υπήρχε καν. Χειρότερα, σαν να μην υπήρξε ποτέ. Μια παραίτηση, γέννημα ενός διαταραγμένου μυαλού. Μιας ολότελα άρρωστης πραγματικότητας.

ΦΛΟΓΑ

Αλίμονο, πασχίζω πάντα να αφήνω φως να φτάσει στα κουρασμένα μάτια. Δες πόσο αδύναμο είναι αυτό το φως, όπως η φλόγα ενός μικρού καντηλιού σε λησμονημένα μνήματα. Τα μάτια είναι ασυνήθιστα, μοιάζουν ν' αντιστέκονται στη θέρμη και τρεμοπαίζουν από φόβο. Χνώτα παγωμένα δραπετεύουν απ' το στόμα μαζί με μια ακόμη παράκληση μες απ' τα δόντια για να σβήσει σχεδόν αμέσως στη βραδυνή ομίχλη.

Μάρτυράς μου η σιωπή. Αυτή μονάχα μπορεί να βρίσκει δύναμη.

Ο θάνατος ξεδιπλώνει πλατιά τις μαύρες φτερούγες του σκεπάζοντας τα πάντα, όπως τα βαριά σύννεφα που απειλούν με καταιγίδα. Τα σημάδια ήδη υπήρχαν. Δε θα καταλάβει κανείς τίποτα. Οι άνθρωποι είναι απαίδευτοι στις σιωπές κι εγώ πια τα λόγια δεν τ' αντέχω. Κι όταν επιχειρήσα κάποιες φορές να τα χρησιμοποιήσω, οι άνθρωποι με παρότρυναν ν' αγκαλιάσω τη σιωπή, ακριβώς επειδή δεν την ακούν και δεν την καταλαβαίνουν. Αγνοούμε ευκολότερα ό,τι δεν καταλαβαίνουμε.

Όμως τώρα πώς ν' αγνοήσω τούτη τη μικρή φλόγα; Δεν απομένουν και γι' αυτήν παρά μόνο λίγες στιγμές που ασθενική θα παλεύει να κλέψει λίγο χρόνο παραπάνω. Λίγο ακόμα μπορεί να τρεμοπαίζει, να δείξει πως ζει, πως μπορεί κι άλλο να φωτίζει. Μετρημένος χρόνος για μια μετρημένη ζωή.

Σφυρί στο κεφάλι μου η αγωνία με χτυπά, δηλητήριο κυλάει στις φλέβες η αδυναμία. Πόσο μπορεί κανείς ν' αντέχει να υπομένει; Πώς γίνεται το αδύνατο δυνατό;

Αλίμονο, σε τούτο τον ξερό, άγονο τόπο της σήψης και της ασφυξίας δεν μπορώ ούτε δικαιούμαι πια ν' αναρωτιέμαι. Μόνο τη μικρή φλόγα ν' ατενίζω από μακριά, τη φλόγα αυτή που ολοένα αργοσβήνει. Μαζί θα σβήσουμε πριν το σούρουπο για να 'ρθει η αυγή να βρει ξανά ένα κενό ζωής σαρκίο για να παραδώσει στο φως της νέας μέρας. Πόσο μάταιο, αλήθεια και κουραστικό.

Αλίμονο, τρεμοπαίζω και σβήνω σαν την παράκληση αυτή στη βραδυνή ομιχλη.

ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

Ήταν κάποιο απομεσήμερο θαρρώ, από τα πολλά κι αόριστα που θα μπορούσαν να αποτελούν μέρος μιας οποιασδήποτε μέρας μου. Είχα φτάσει περπατώντας μετά από ώρες σε ένα μέρος όπου, το θυμάμαι καλά, έβλεπα μονάχα αυτοκίνητα. Όλα τους γκρι ή μαύρα, τόσο παράξενο αλήθεια. Βρισκόμουν σε έναν μεγάλο κόμβο, όπου οι δρόμοι διακλαδώνονταν σαν τσιμεντένια μουντζούρα. Τα αυτοκίνητα κινούνταν με νεύρο προς όλες τις κατευθύνσεις και επικρατούσε μια δαιμονισμένη φασαρία που

με έκανε να σαστίσω. Έκλεισα τ' αυτιά μου με τις παλάμες μου, αλλά ελάχιστη διαφορά έκανε. Μηχανές, κόρνες, φωνές από παντού, δημιουργούσαν μια βοή μονότονη που μου διέλυε το μυαλό.

Βάδιζες στην άλλη μεριά ενός απ' τους δρόμους, ακολουθούσες την αντίθετη διαδρομή. Έμοιαζες από μακριά με μαγική αντανάκλαση. Το περπάτημα, οι κινήσεις σου, ο σάκος στην πλάτη σου. Κι εσύ έναν ίδιο σάκο κουβαλούσες! Ο ρυθμός σου ήταν γρήγορος, φαινόταν πως πάλευες να φύγεις από αυτό το απάνθρωπο μέρος με την τόση φασαρία. Ένοιωσα ξαφνικά πως έπρεπε να κάνω το ίδιο, να τρέξω πιο γρήγορα γιατί έφευγες. Δεν είχα το χρόνο να σκεφτώ και απλά άνοιξα όσο μπορούσα το βήμα μου. Πέρασα στην απέναντι μεριά δρασκελίζοντας ανάμεσα απ' τα αυτοκίνητα που είχαν ξαφνικά ακινητοποιηθεί, λες και κάποιος εκείνη την ώρα είχε πατήσει παύση στην κυκλοφορία. Ούτε η φασαρία ακουγόταν για λίγο, δεν μπορώ να το εξηγήσω, αισθανόμουν μόνο τις δονήσεις που έκαναν τα παπούτσια μου πάνω στην ασφαλτο. Σταμάτησε ο κόσμος και έτσι κατόρθωσα γρήγορα να φτάσω στο

πεζοδρόμιο που ήσουν κι εσύ. Στιγμές μετά περπατούσα ελάχιστα πίσω σου, έφτασα δίπλα σου και τότε μόνο αφέθηκα να χαλαρώσω ξανά το βήμα μου.

Έμοιαζες αλήθεια με αντανάκλαση, ένα σαγηνευτικό παιχνίδισμα του φωτός πάνω σε γυάλινο θόλο. Τα μαλλιά σου ένα με τον άνεμο, απαλά και απείθαρχα. Ευχόμουν να μην τρομάξεις και με αποπάρεις, να μη με διώξεις. Έκανα να σου μιλήσω, με είχες ήδη αντιληφθεί.

Γύρισες τότε και με κοίταξες και ήταν πρώτη φορά μετά από καιρό που αναγνώρισα χρώμα. Τα μάτια σου. Αδύνατον να φύγει απ' το μυαλό μου αυτό το γαλάζιο που έγινε το μόνο χρώμα που υπάρχει, το μόνο αληθινό χρώμα του κόσμου μου. Θάλασσα κι ουρανός, νερό κι αέρας, τα συστατικά της ζωής σε δυο μάτια. Μου χαμογέλασες σαν Άνοιξη κάνοντας μεμιάς τις στιγμές μου να πλημμυρίσουν καθαρίο φως. Σου χαμογέλασα κι εγώ, κι αυτό παράξενο, πίστευα πως με τα χρόνια θα είχα ξεχάσει να χαμογελώ.

Αρχίσαμε να περπατάμε πλάι πλάι ώρες πολλές, δίχως να ανταλλάσσουμε κουβέντα. Δε χρειαζόταν. Κοιταζόμασταν, χαμογελούσαμε χωρίς αφορμή σαν παιδιά αθώα και προχωρούσαμε. Οι λέξεις είχαν μαζί σου αχρηστευθεί. Τα περισσότερα πεζοδρόμια στην πόλη είναι πολύ στενά, δε μας χωρούσαν εύκολα και τους δύο, μας δυσκόλευαν και οι σάκοι. Κάπως όμως βρίσκαμε πάντα τρόπο, λίγο πίσω εγώ, λίγο μπροστά εσύ. Τα καταφέραμε και συνεχίζαμε. Και κάθε φορά που με άγγιζε η ματιά σου, ξυπνούσε δυνατή την ανάμνηση ενός απωθημένου ερωτικού αγγίγματος παντού πάνω μου και μέσα μου και με έκανε να αισθάνομαι άνθρωπος ξανά. Σαν χέρια, σαν φιλιά, σαν λόγια ακατάληπτα, σαν κορμιά και σπασμοί ο ένας μέσα στον άλλον, σαν ιδρώτας από φωτιά και πόθο. Άνθρωπος ξανά!

Τι είσαι που τόσα μου ανασταίνεις; Από ποια πλάση έφυγες, πες μου, σε ποια πηγαίνεις;

Δεν άργησε όμως κι αυτό το άγγιγμα να γίνει μέσα μου άλλη μια σβησμένη ανάμνηση. Ίσως αυτό απ' την αρχή να ήσουν, μια βαθιά θαμμένη

μνήμη, μια αυθυποβολή. Έτσι όπως σε συνάντησα, έτσι σ' έχασα. Ξαφνικά κι απρόσμενα, χάθηκαν σαν αερικό σε μαγεμένο δάσος. Ποια δύναμη σε παίρνει πάντα από κοντά μου; Ποια είναι η δύναμη που αποφασίζει και μας παίρνει τα πιο σημαντικά. Ποιος επιλέγει τελικά να ορίσει κάτι αγάπη, να το υψώσει σε βάθρο κι ύστερα δίχως σκέψη δεύτερη να του δώσει μια σπρωξιά στο χάος από ψηλό γκρεμό;

Ένα χάος μας ενώνει μια μέρα, για να μας διαλύσει λίγο ή πολύ αργότερα ένα άλλο χάος, αλλόκοτα όλα, που συχνά επιζητούμε να μας αρπάξουν τις επιλογές από τα χέρια. Εσύ τι χάος είσαι και ποιο σε κυβερνά; Συμπορεύονται συχνά ο έρωτας με το χάος, αυτό που συνειδητά επιλέγεις, αντιτάσσοντάς το στο χάος που μας επιβουλεύεται.

Χάραξε ακόμα ένα ξημέρωμα που θα αργόσβηνε ό,τι με τόση φροντίδα και στοργή έφτιαξε μέσα μου η νύχτα. Μια νύχτα προσευχής κι εκείνη, θυμάμαι. Επίκληση αιωνιότητας ξανά μ' εσένα στο πλευρό μου -αυτό δεν μπορεί να μου το στερήσει πια κανείς και τίποτα. Να σπάμε με το

σμίξιμό μας τα όρια αυτού του κόσμου, για έναν άλλον, όπου όρια δεν υπάρχουν.

Θα μπορούσαν να μην είναι όλα αυτά φυλακισμένα σ' ένα όνειρο, αλλά κάτι αληθινό. Να με κοιτάς, να σε κρατώ, να σου μιλώ. Να είμαστε έτοιμοι για την υπέρβαση.

ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΙ

Κράτα με.

Μην κοιτάζεις πίσω. Κράτα με όσο πιο σφιχτά μπορείς. Απόψε θα περπατήσουμε πιο γρήγορα από ποτέ. Περιμέναμε κι οι δυο μας τόσον καιρό μια νύχτα σαν αυτή.

Στο είχα υποσχεθεί να πάρουμε πίσω τα φτερά που μας έκλεψαν. Θα τα πάρουμε, θα νικήσουμε! Μονάχα μαζί το μπορούμε. Μην κοιτάς πίσω πια. Άσε τους άλλους να βουλιάξουν στη λάσπη που τους έπλασε, άσε τους όλους να πεθαίνουν κάθε

μέρα αφού το δέχτηκαν και το συνήθισαν. Δεν είμαστε πλασμένοι εμείς από λάσπη, αγάπη μου. Κατάλαβέ το! Μ' ακούς; Γι' αυτό και δε μας αξίζει αυτός ο κόσμος. Δε θα πεθάνουμε, μην κλαις, κανείς και τίποτα φτιαγμένο από αιωνιότητα δεν μπορεί να πεθάνει. Μην κλαις αγάπη μου. Μαζί θα νικήσουμε.

Κοίτα! Κοίτα πόσο όμορφη, πόσο φωτεινή είναι τούτη η νύχτα. Κι ο δρόμος αυτός μπροστά μας, δες τον, μοιάζει στρωμένος με πυκνά σύννεφα. Θυμάσαι κάποιες νύχτες άλλες που μιλούσαμε με το φεγγάρι και τ' άστρα; Τι παράξενο, αλήθεια, απόψε δε βλέπω αστέρια στον ουρανό. Χάθηκαν κι αυτά μέσα στο δυνατό φως της νύχτας μας. Το φεγγάρι όμως είναι πάντα εκεί, σαν μια χρυσή πύλη από φως, μια μεγάλη πύλη ανοιχτή απ' το σκοτάδι. Θα αφήσουμε πίσω τ' αστέρια για να κερδίσουμε τον ουρανό μας.

Και όλα αυτά τα λουλούδια, βλέπεις με πόση ομορφιά και πόσα χρώματα μπορεί να γεμίσει ακόμα και το σκοτάδι; Ορκίστηκα να σου χαρίσω τον πιο ονειρεμένο κήπο, γεμάτο από κάθε λογής δέντρα και ποτάμια, απ' τους κήπους όπου

μεγαλώνουν λουλούδια που δεν μαραίνονται ποτέ. Έναν κήπο πλημμυρισμένο πάντα από το ιερό φως που μας στερούν, όλη την ευλογία που απολέσαμε κι όπου δε θα χρειάζεται να κρυβόμαστε άλλο από ντροπή ή φόβο. Όχι άλλος φόβος! Δάκρυες και είδα αυτόν τον πόθο τον προαιώνιο να σου πλάθει τρυφερά στη μορφή απαλά χαρακτηριστικά αγγέλου. Ήμουν πια σίγουρος! Πήρα το δάκρυ σου εκείνο μ' ένα φιλί και ορκίστηκα στο γλυκό σου νέκταρ πως μια μέρα θα ζήσουμε εκεί μαζί. Εμείς μόνο. Χωρίς φίδι, χωρίς πειρασμό και χωρίς αμαρτία η δική μας Εδέμ. Το δέντρο της ζωής μάς περιμένει και δε θα πέσουμε πια ποτέ.

Κράτα με σφιχτά! Απόψε θα τρέξουμε μαζί τόσο γρήγορα που σε τροχιά άλλη απ' αυτού του κόσμου θα βρεθούμε. Ακούμπα το κεφάλι σου στην πλάτη μου, τύλιξε τα χέρια σου στη μέση μου, κλείσε τα μάτια.

Γίνε σώμα μου, γίνε ψυχή μου.

Είσαι σώμα μου, είσαι ψυχή μου.

Κράτα με και πίσω άλλο μην κοιτάς.

ΝΥΧΤΑ

Τα ρολόγια σημαίνουν το τέλος άλλης μιας μέρας. Και τούτη τη νύχτα που ήρθε λίγα πράγματα θα αλλάξουν. Δεν έχω πια αυτή την πολυτέλεια. Νύχτα στο σπίτι, στην πόλη, στο μυαλό και πιο βαθιά στις σαστισμένες σκέψεις μου, δε σταματώ όμως ποτέ να περιμένω. Όσο περπατώ, περιμένω. Κι αν ο κόσμος γύρω μου δε μου το επιτρέπει, η φαντασία και η ψυχή μου μπορούν να γεννούν συνέχεια καινούργιους κόσμους ολόκληρους, πολύχρωμους κι αληθινούς.

Τις νύχτες αναθαρρύνω, κοιτάζω περισσότερο ψηλά, πιο αποφασισμένα με ένα αίσθημα μεγαλύτερης ασφάλειας. Τίποτα δε μου καίει τα μάτια. Τις ώρες αυτές τις μικρές και γαλήνιες που κρατώ για καταφύγιο, έχω την εντύπωση πως εισακούομαι ευκολότερα. Ίσως κι ο ίδιος ο Θεός τη νύχτα να αφήνεται να είναι πιο επιεικής με τα παιδιά Του, να κατεβαίνει λίγο πιο χαμηλά για να τα παρηγορήσει σαν πραγματικός στοργικός πατέρας.

Είσαι κι απόψε κάπου εδώ κοντά, είμαι βέβαιος, δε με πειράζει που δε Σε βλέπω! Αρκεί να με βλέπεις Εσύ.

Όχι, δεν παραμιλώ. Σαν πέφτει η νύχτα έχω τις περισσότερες φορές τη βεβαιότητα πως στ' αλήθεια μ' ακούει. Κάποτε μάλιστα τολμώ να πιστέψω πως μου απαντά. Με τον τρόπο Του τον πιο παράξενο, τον διακριτικό, τον μη προφανή. Έχω την ανάγκη να το ανακαλύπτω. Βλέπω στον απέραντο νυχτερινό ουρανό ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο από νεφελώματα αραιωμένα όπως η ψιλή άμμος κι αστερισμούς στα πέρατα. Κι από εκεί, κάτι μού φωνάζει δυνατά να

συνεχίσω. Το αισθάνομαι σαν κοσμική δόνηση που θαυματοουργά επιδρά και επουλώνει κάθε τραύμα. Παρά την κούραση, παρά το μούδιασμα στα πόδια. Συνέχισε, περπάτα. Σύντομα θα φτάσεις εκεί που είναι ο αληθινός προσορισμός σου! Η νύχτα μου χαμογελά δίνοντάς μου απλόχερα ενέργεια για την επόμενη μέρα. Την ενέργεια που σε λίγες ώρες θα αρχίσει να μου ρουφάει ξανά ο ήλιος. Κύκλος που ανοίγει και κλείνει κάθε μέρα νομοτελειακά.

Αλήθεια, δεν έχετε παρατηρήσει κι εσείς ότι τα άστρα συχνά σχηματίζουν ένα χαμόγελο στο σκοτεινό θόλο; Δεν αισθάνεστε πως ο νυχτερινός ουρανός γεμίζει ολότελα από φως; Πως μια διαφορετική ζεστασιά σκεπάζει τον κόσμο;

Κι αν οι τόσες νοσηρές παραισθήσεις που ζω κάθε μέρα έχουν καταλήξει να είναι δεύτερη φύση μου, η νύχτα παραμένει η μόνη αληθινή μου φίλη. Πιστή και πολύτιμη, με την τρυφερότητα και την γλυκιά κατανόηση με τις οποίες γνωρίζει να περιτυλίγει τα μαρτυρικά και κουρασμένα σώματα. Να τους απαλύνει τον πόνο. Κορμιά της απόγνωσης όλα και όλοι,

σάρκες από πληγές και ψυχές από τρόμο. Μια συμφιλίωση με την ιδέα του θανάτου που ανακουφίζει και παράδοξα ερεθίζει. Χορός με το έρεβος σε μια μακάβρια συμφωνία που φορά στο κάθε τι μια γαλήνη, γεννώντας τελικά στην ψυχή μια διαφορετική ουσιαστική ελπίδα. Για το μετά.

Η νύχτα έχει την μοναδική ικανότητα να διαστέλλει και να αναπλάθει σε νέο σχήμα, σε άλλη φόρμα τα πάντα, τα καλά ή τα άσχημα. Ίσως γι' αυτό να την προτιμούν τόσο πιστά η αμαρτία, η ενοχή αλλά κι ο έρωτας.

“Κάποτε θ’ ανταμώσουμε
στους λόφους του ήλιου.
Μην ξεχνάς. Περπάτα”.
Γιάννης Ρίτσος

ΜΕΡΑ

Τα βήματά μου έχουν βαρύνει. Βγάζει συνεχώς το στόμα μου λόγια παράξενα, ακατάληπτα, ανάσα στην ανάσα, γεννήματα όλα ενός απροσδιόριστου φόβου που συνήθισα πια να αναγνωρίζω. Ναι, συχνά κι οι ανάσες μου ακόμα ακατάληπτες.

Αναπνέω κι ακούω άναρθρες κραυγές. Η πόλη γύρω μου μυρίζει φωτιά από παντού και θάνατο κι εγώ περπατώ ανάμεσα σε ζωντανούς νεκρούς που μου χαμογελούν άψυχοι και αμήχανοι σαν φθηνές πλαστικές κούκλες σε παρατημένη σκοτεινή βιτρίνα. Μηχανικά. Υπνωτισμένοι από

τις δικές τους ψευδαισθήσεις, οι άνθρωποι υποδέχονται ξανά το σκότος με τιμές. Αφήνεται ο κόσμος στη βαριά δυσάρεστη οσμή της φθοράς να τους λυτρώσει από τα μύχια άχθη, χωρίς αισθήσεις, χωρίς λογική και αντίσταση. Κι εγώ πάντα περπατώ. Δε μου μένει άλλη επιλογή παρά να περπατώ. Επιχειρώ να φύγω, να γκρεμίσω τους τοίχους που με περιορίζουν, να ζήσω για να μιλήσω. Να φωνάξω τη μέρα που τα ζωογόνα κύματα του ήλιου θα έρθουν να αναταράξουν ξανά τις άμυνές μας.

Σταθερά κρατώ το βλέμμα μου μπροστά και ψηλά. Στο βάθος του δρόμου, όπως και σε εκείνη την παράξενη σπηλιά, το φως μοιάζει τότε να με πλησιάζει και τότε να ξεμακραίνει περισσότερο. Δεν μπορώ να καταλάβω και καμιά φορά, ομολογώ ότι φοβάμαι. Με ζαλίζει αυτή η γρήγορη εναλλαγή που αποδυναμώνει την όρασή μου. Με υπνωτίζει επικίνδυνα.

Μη!

Δεν πρέπει να κλείσω τα μάτια.

Μη!

Δεν πρέπει να αποκοιμηθώ, ούτε να ατονήσω
τώρα τα βήματά μου.

Το φως είναι εκεί, πάντα μπροστά μου και δε θα
το αφήσω να χαθεί. Όσο μεγάλη κι αν μοιάζει η
απόσταση από την έξοδο, θα συνεχίζω. Κι ο
σκοπός αυτός μετατρέπει την κούρασή μου σε
κινητήριο δύναμη. Συνεχίζω, προς αυτό το φως
που με περιμένει.

Περπάτα, μη σταματάς και φύγε μπροστά,
επαναλαμβάνω σταθερά μέσα μου, λέξεις σαν
θεραπευτικό μάντρα, σαν μικρή δική μου
προσευχή σε καθ' εικόνα θεό που εκ νέου
αναζητώ. Τα σύννεφα από πάνω μου
ακολουθούν αλλάζοντας διαρκώς σχήματα τον
δυνατό βοριά που με χτυπάει τώρα στο πρόσωπο.
Λες και οπισθοχωρούν άτακτα από πεδίο μάχης,
έχοντας υπακούσει σε άηχο σάλπισμα. Και να
που ξεπροβάλλει το φεγγάρι, γεμάτο, λαμπερό.
Το πρόσωπο του δικού μου Θεού.

Τα βήματά μου έχουν βαρύνει.

Περπάτα, φύγε μπροστά!

Έχω ακόμα πολύ δρόμο να διανύσω. Μα θα φτάσω και θα νικήσω.

Κάποιο χάραμα του φθινοπώρου, σε χρόνο ανύποπτο, θα με βρείτε μακριά έξω απ' την πόλη, να περιμένω ανάμεσα στ' αγριολούλουδα ένα ολόχρυσο άρμα που το σέρνουν τέσσερα διάφανα άλογα. Ο σάκος μου θα έχει πάρει φωτιά που πίσω δε θ' αφήσει καθόλου στάχτη και άλλο ίχνος δικό μου δε θα μείνει να μαρτυρά τα ρούχα που φόρεσα, την παλιά μου ύπαρξη.

Σαν γύρη θα ταξιδέψω αθέατος σε παρθένους τόπους για να κάνω σπίτι μου ένα καινούριο λιβάδι. Τότε, δε θα φοβάμαι πια τον ήλιο, ούτε θα χρειάζεται να αποφεύγω τη βροχή. Γύρω μου θα έχω μόνο φίλους ευγενικούς που θα μου χαμογελούν, θα με συντροφεύουν και θα με αγαπούν, κι ας μην είμαι το πιο όμορφο, το πιο μυρωδάτο λουλούδι. Και τότε δε θα έχω την

ανάγκη πια να περπατάω ούτε να μονολογώ,
γιατί η ρίζα μου θα είναι βαθιά και δυνατή.

Θα με βρείτε εκεί, ανάμεσα στ' αγριολούλουδα.

Να με λέτε Οδοιπόρο.

ΤΕΛΟΣ

Το βιβλίο αυτό αφιερώνεται σε όσους επιμένουν να ονειρεύονται. Σε όσους πασχίζουν να βρουν τη θέση τους κάτω απ' τον ήλιο, παλεύοντας με τα σκοτάδια των ανθρώπων και των εποχών, βρίσκοντας την παρηγοριά σε ένα δικό τους σκοτάδι. Σε όσους πόνεσαν και πονούν, σε όσους χτυπήθηκαν και φροντίζουν πληγές. Σε όσους επιμένουν να περπατάνε. Οδοιπόρος είμαι εγώ, είσαι εσύ, όσοι αγκομαχούμε σε μια ανηφόρα κουβαλώντας ένα δυσανάλογο βάρος στην πλάτη.

Και ακόμα περισσότερο, αφιερώνεται σε όσους δεν τα κατάφεραν. Σε εκείνα τα διαφορετικά παιδιά, τις φιμωμένες γυναίκες, στους ανθρώπους χωρίς πρόσωπο. Ξένοι όλοι μας, σε έναν κόσμο γεμάτο οικείους ξένους.

Θέλω να απευθύνω ένα ευχαριστώ από καρδιάς σε κάποιους ανθρώπους που με τον δικό τους τρόπο, τη στήριξη και τη θετική τους ενέργεια βοήθησαν ώστε να βρει ο Οδοιπóρος το δρόμο του και να βρίσκεται τώρα στα χέρια σας.

Στους καλούς φίλους Ευρυδίκη Αμανατίδου και Χάρη Γαντζούδη, ομότεχνους συγγραφείς και στην συνάδελφο και φίλη Μιχαέλα Χωραφά, οι οποίοι λειτουργώντας όλοι ως beta readers, διάβασαν πρώτοι τον Οδοιπóρο, τον συζητήσαμε, προβληματιστήκαμε και μοιράστηκαν μαζί μου την ειλικρινή τους γνώμη για το αποτέλεσμα.

Τέλος ένα μεγάλο ευχαριστώ στον Χρήστο Κουλαξίζη, τον συγγραφέα και εκδότη των εκδόσεων “Γλαρόλυκοι”, που από την αρχή πίστεψε στον Οδοιπóρο (τόσο στο βιβλίο, όσο και στην ταινία) και έδωσε ώθηση στην ολοκλήρωσή του.

Αρχές του 2022, έχοντας ήδη αρχίσει να γράφω τα πρώτα κείμενα με ήρωα τον Οδοιπόρο, γεννήθηκε στο μυαλό μου μια τρελή ιδέα. Ορμώμενος από τους πειραματισμούς μου με το ερασιτεχνικό κινηματογραφικό φιλμ Σούπερ 8, σκέφτηκα ότι θα μπορούσα να σκαρώσω ένα φιλμ όπου θα ζωντάνευα τον Οδοιπόρο. Όχι πολύ αργότερα, πρότεινα στους αγαπημένους Γλαρόλυκους, Χρήστο Κουλαξίζη και Παναγιώτη Τσαούση, την δημιουργία μιας πειραματικής ασπρόμαυρης ταινίας μικρού μήκους, βασισμένης σε ένα από τα κεφάλαια του υπό δημιουργία βιβλίου – τα “Περάσματα”.

Στον Παναγιώτη Τσαούση πρότεινα να υποδυθεί τον σιωπηλό Οδοιπόρο και στον Χρήστο Κουλαξίζη, να επιμεληθεί μουσικά και ηχητικά την ταινία, κάνοντας και ένα μικρό πέρασμα μπροστά από την κάμερα. Και οι δύο δέχθηκαν με χαρά. Την Μεγάλη Τετάρτη του ίδιου έτους κάναμε τα γυρίσματα και τον Σεπτέμβριο του 2022, η μικρή μας ταινία παρουσιάστηκε στο 1ο Φεστιβάλ Λόγου & Εικόνας που διοργάνωσαν οι Εκδόσεις Γλαρόλυκοι.

Οι τρελές ιδέες όμως δεν σταμάτησαν εκεί. Η ταινία υποβλήθηκε σε φεστιβάλ και ήταν υποψήφια στην κατηγορία “Καλύτερη πειραματική ταινία” για τον μήνα Αύγουστο 2022 από το Stockholm City Film Festival, προβλήθηκε στο Highland 2022 Super 8 Film Festival στην Ιαπωνία, συμμετείχε στην πρώτη φάση του Lift-Off Global Film Festival και επελέγη ως φιναλίστ στο 4ο Διεθνές Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους “Fotofilm” τον Αύγουστο του 2023 στην Τουρκία.

Η μικρού μήκους ταινία μας, “Οδοιπόρος”, είναι διαθέσιμη στο διαδίκτυο ελεύθερα για όλους. Δείτε την σαρώνοντας με το κινητό σας τηλέφωνο τον παρακάτω κωδικό QR.

Ο Δημήτρης Νίκου γεννήθηκε το 1981 στην Αθήνα, όπου και ζει. Από το 2005 άρχισε να αρθρογραφεί σε έντυπα και στο διαδίκτυο. Στη λογοτεχνία πρωτοεμφανίστηκε το 2010 και μέχρι σήμερα έχει δημοσιεύσει πεζά, ποίηση, άρθρα και κριτικά κείμενα σε λογοτεχνικά περιοδικά και ιστοσελίδες.

Έργα του που έχουν εκδοθεί, είναι η νουβέλα "Βόλτα στο φεγγάρι" (Ιαμβος, 2010), το μυθιστόρημα "Σημασία έχει μονάχα η ζωή" (Ωκεανός, 2013), το αφήγημα "Ονείρωξη" (Σαΐτα, 2014), που μεταφράστηκε και στα γερμανικά (Die Prostituierten des Denkens, 2017), η συλλογή πεζών και ποιημάτων "Το φιλί και το ταξίδι" (Ανοικτή Βιβλιοθήκη, 2021) και το ταξιδιωτικό "Καρτ ποστάλ από τη Γεωργία" (Ίδρυμα Αλέξανδρος Αλεκσίου & Γεωργιανό Ινστιτούτο Αθηνών, 2021). Επιπλέον, έχει μεταφράσει διηγήματα του Μαξίμ Γκόρκι ("Ο συγγραφέας και ο διάβολος") και μικρά πεζά του Όσκαρ Ουάιλντ, ("Ο δάσκαλος της σοφίας και άλλα πεζά ποιητικά") που εκδόθηκαν από την Ανοικτή Βιβλιοθήκη.

Συμμετείχε επίσης στις συλλογές "Tweet stories" (Ανοικτή Βιβλιοθήκη, 2012), "Ένα ταξίδι αλλιώς" (Σαΐτα, 2013), "Ιστορίες από ένα παγκάκι" (Σαΐτα, 2013) και στο συλλογικό μυθιστόρημα "Όσα ποτέ δεν είπαμε" (Ωκεανός, 2013), ενώ επιμελήθηκε την συλλογή διηγημάτων του Χάρη Γαντζούδη "Τραύματα" (Λέμβος, 2021).

Γλαρόλυκοι

glarolykoi.net

Δημήτρης Νίκου

dimitris-nikou.blogspot.com

grafoexmachina.blogspot.com

Φωτογραφία εξωφύλλου

skitterphoto.com

Άδεια χρήσης

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/

Ο άνθρωπος που συνεχώς περπατάει
κουβαλώντας έναν σάκο. Ο συνηθισμένος
άνθρωπος του σήμερα και κάθε εποχής,
που περνά κάθε μέρα από δίπλα μας,
ίσως κιόλας μας χαιρετά, μας χαμογελά
προτού η φιγούρα του χαθεί στο ανώνυμο
πλήθος. Ένας οδοιπόρος, που με το βάρος
της καθημερινότητας στην πλάτη
αναζητά περάσματα, απαντήσεις και
εξιλέωση. Μπορεί να έχει κάθε όνομα, γι'
αυτό και δεν έχει κανένα. Μπορεί να είναι
ο οποιοσδήποτε, γι' αυτό δεν είναι
κάποιος συγκεκριμένα. Τι είναι αλήθεια
και τι παραίσθηση σε έναν κόσμο γεμάτο
αδιέξοδα; Αναγνωρίζεις τον Οδοιπόρο;

